

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เด็กและเยาวชนของชาติเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีความสำคัญยิ่ง ที่จะเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาประเทศชาติ เด็กและเยาวชนจึงควรที่จะต้องเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพ มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ถ้าประชาชนในกลุ่มนี้ด้อยคุณภาพ มีความบกพร่องหรือพิการ ไม่ว่าทางด้านสภาพร่างกาย สมอ ง สติปัญญา และจิตใจ เพียงอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างร่วมกัน จะส่งผลให้กำลัง หรือมันสมองที่จะช่วยพัฒนาความเจริญของประเทศชาติขาดหายไป ดังนั้นถ้าประเทศใดมีบุคลากรด้อยคุณภาพในสัดส่วนที่สูง จะส่งผลสะท้อนทำให้เกิดปัญหาในการพัฒนาประเทศได้ การเจริญเติบโตของเด็กต้องอาศัยระบบชีวิต และครอบครัว เป็นพื้นฐานเปรียบเสมือนต้นไม้ที่ต้องอาศัยดินดี มีผู้คอยรดน้ำพรวนดิน จึงจะสามารถเจริญเติบโตได้อย่างสมบูรณ์ ต้นไม้ที่อ่อนแอ จะต้องได้รับการประคบประหงมเป็นพิเศษ เพื่อให้กลับกลายเป็นต้นไม้ที่เจริญเติบโตงอกงามขึ้นมาได้ เช่นเดียวกับเด็กที่ไม่สมบูรณ์แข็งแรง มีความพิการทางร่างกาย สมอ ง หรือจิตใจ ก็สมควรที่จะได้รับการดูแล แก้ไข ปรับสภาพความพิการ พัฒนาคุณภาพชีวิต เพื่อให้สามารถทำประโยชน์ให้ประเทศชาติและสังคมสืบต่อไป

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นหนึ่งในเด็กที่มีความพิการที่พบโดยทั่วไป อาจเกิดจาก อุบัติเหตุ หรือสาเหตุจากพันธุกรรม ซึ่งทราบได้จากประวัติทางบิดามารดา หรือบุคคลในครอบครัว ว่ามีความบกพร่องทางการได้ยินและการพูดตั้งแต่อายุน้อย หรืออาจเกิดจากปัญหาของมารดาในช่วงตั้งครรภ์ ระหว่างคลอด หรือหลังคลอด (กิ่งแก้ว ปาจริย์, 2542, หน้า 217-227) ถ้าเด็กมีความบกพร่องทางการได้ยินมาแต่กำเนิด ย่อมมีอุปสรรคในการสร้างภาษาแม้จะใช้ “ภาษามือ” ช่วยได้แต่ก็ยังเป็นระบบจำกัดด้วยความซับซ้อนทางภาษาเช่นนี้ จึงทำให้ความคิดเป็นนามธรรมเกิดได้ยาก อนึ่ง ภาษามีอิทธิพลต่อสติปัญญาของคนเราเป็นอย่างยิ่ง ภาษาสร้างขึ้นด้วยสมอ ง และขณะเดียวกัน สมอ งก็ก้าวหน้าด้วยภาษา ดังนั้น เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมาก จึงเสียเปรียบในด้านสติปัญญาดำหากมิได้รับการช่วยเหลืออย่างทันท่วงที (ประมวญ ดิฉินสัน, 2524, หน้า 48-79) เด็กเหล่านี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องได้รับการช่วยเหลือทางด้านการศึกษาที่เหมาะสม เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ ในด้านกระบวนการช่วยเหลือด้าน

การศึกษาแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ปีพุทธศักราช 2542 ได้ให้โอกาสด้านการศึกษาทั้งในระบบ และนอกระบบ โรงเรียนแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างเท่าเทียมกับเด็กทั่วไป หรือเด็กปกติ โดยเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะต้องได้รับการศึกษาระยะพื้นฐาน 12 ปี โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ซึ่งรัฐบาลจะมีการให้งบประมาณสนับสนุนเป็นพิเศษ รวมทั้งบิดา มารดา และผู้ปกครองของเด็ก มีสิทธิได้รับการอบรมเรื่องการเลี้ยงดู และฟื้นฟูสมรรถภาพเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินซึ่งเด็กเหล่านี้ จะต้องได้รับการช่วยเหลือระยะแรกเริ่ม และได้รับการบริการเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่ระบบโรงเรียน โดยเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถเรียนร่วมใน โรงเรียนเด็ก ทัวไป หรือเรียนใน โรงเรียนเฉพาะ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทั้งนี้และทั้งนั้น รัฐบาลจะต้องเอื้อให้มีการส่งเสริม และพัฒนา ครูการศึกษาพิเศษขึ้น เพื่อรองรับการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน รวมไปถึงพัฒนาด้านสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก บริการและการช่วยเหลืออื่น ๆ อย่างเหมาะสม

อย่างไรก็ตาม เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเหล่านี้ เมื่อเติบโตจะพบกับอุปสรรคในการดำรงชีวิตอย่างมาก เมื่อสูญเสียการได้ยินแล้ว การเรียนรู้ย่อมเกิดได้ยาก การยังชีพประสบกับอุปสรรค เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ความกระทบกระเทือนทางจิตใจย่อมเกิดขึ้นเป็นเงาตามตัว อาจรู้สึกเปล่าเปลี่ยว อับอาย หรือคับข้องใจ อันจะนำไปสู่ความหวาดวิตก และหมดหวัง ทำให้สูญเสียความมั่นใจ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไร้ความอบอุ่นทางจิต และรู้สึกว่าเป็นอยู่ถูกคุกคามอยู่เป็นนิจ (ประมวญ ดิฉินสัน, 2524, หน้า 48-79) ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่กล้าออกไปเผชิญสังคมภายนอก โดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่กำลังจะสำเร็จการศึกษา เมื่อสำเร็จการศึกษาจะต้องออกไปประกอบอาชีพตามความถนัด การที่เด็กเหล่านี้จะสามารถเผชิญสังคมภายนอกได้ จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง ให้กล้าแสดงออก ในศักยภาพของตน และปรับตัวต่อสังคมรอบข้าง ดังนั้น การเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง จึงมีอิทธิพลต่อความกล้าแสดงออก อีกทั้งยังเป็นการสร้างลักษณะบุคลิกภาพที่ทำให้บุคคลมีความพึงพอใจในตนเอง ภูมิใจในตนเอง สามารถกระทำการสิ่งใดอย่างมีจุดหมาย และมีทิศทาง มีความมานะ พยายาม ที่จะดำเนินการให้ลุล่วงไปเป็นผลสำเร็จ อย่างไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค (วิภาพร พรรณเชษฐ์, 2530, หน้า 29)

บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะไม่ยอมจำนนต่อสิ่งใดโดยสิ้นเชิงทีเดียว ซึ่งต่างจากคนขี้ขลาด และไม่แน่ใจในตนเอง ที่ได้แต่เพ้อฝัน ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปในทางนึกวาดภาพเอาเองในสิ่งที่ตนต้องการหรือปรารถนา ไม่กระทำตามลำดับขั้นแห่งความจริง เนื่องจากเกิดความหวาดกลัว หวั่นวิตก จึงกลายเป็นคนไม่ทำอะไรเลย (Smith, 1961, p. 29) มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหา

ทางอารมณ์และ จิตใจของเด็กพิการ พบว่า เด็กพิการจะมีความรู้สึกว่าตนเองไร้ค่า มองโลกในแง่ร้ายและขาดความเชื่อมั่นในตนเอง (นิรุติ ไชยกุล, 2519, หน้า 21-22) สอดคล้องกับการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของเด็กพิการที่มีต่อตนเองและ สังคม พบว่า เด็กพิการต้องการให้คนอื่นเข้าใจตนเอง เพราะเขามีความรู้สึกว่าไม่ค่อยมีใครเข้าใจตัวเขานัก สำหรับความรู้สึกของเด็กพิการต่อโลกนั้นพบว่าเด็กมีความรู้สึกว่าในโลกนี้มีแต่การแก่งแย่งชิงดี ไม่มีความยุติธรรม และมีความรู้สึกอ้างว้าง (จรรยา สุวรรณทัต, ม.ป.ป.) สมาคมการศึกษาเด็กแห่งอเมริกา (Child Study Association of America, 1952, pp. 185-186) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า ความเชื่อมั่นในตนเองจะเกิดขึ้นกับเด็กที่ประสบผลสำเร็จในการกระทำสิ่งต่าง ๆ เสมอ บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองย่อมมีความสามารถในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น และเป็นบุคคลที่มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ นอกจากนี้ยังได้สรุปไว้ว่า ความรู้สึกต่ำต้อยและความรู้สึกกลัวในการกระทำต่าง ๆ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บุคคลขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ สมิท (Smith, 1961, p. 185) ที่ว่า ความรู้สึกว่าตนเองไม่มีค่า และความไม่พึงพอใจในตนเอง ทำให้บุคคลขาดความเชื่อมั่น ซึ่งก่อให้เกิดความวิตกกังวล ขาดความอบอุ่นใจ และชอบพึ่งผู้อื่น

ความเชื่อมั่นในตนเองนั้น สามารถปรับปรุงและพัฒนาได้ ด้วยการเรียนรู้ และใช้ความพยายามอย่างถูกวิธี การสามารถจัดการกับสถานการณ์ทุกอย่างที่เป็นต้นเหตุของการขาดความเชื่อมั่นในตนเอง จะช่วยสร้างทัศนคติในทางบวก และสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเองให้มากยิ่งขึ้นในทุกแนวทางของชีวิต การขาดความเชื่อมั่นในตนเองมีระดับแตกต่างกันซึ่งอาจมาจากประสบการณ์อันไม่พึงปรารถนาบางอย่างในชีวิต ผู้ขาดความเชื่อมั่นในตนเองจะตกอยู่ในสภาพของพฤติกรรมยอมจำนน ขอเป็นเพียงผู้ตาม ไม่สนใจจะเป็นผู้นำแต่อย่างใด ความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเองมีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการของความรู้สึกมีคุณค่าในตัวเอง เพราะการก่อตัวของนิสัยและความรับผิดชอบ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า ซึ่งนิสัยแต่ละอย่างเกิดจากการฝึกกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้ใช้ความรับผิดชอบและความสามารถในการริเริ่ม ถ้าเด็กได้พัฒนาความสามารถในตนเองให้ดีขึ้นแล้ว เด็กจะเชื่อถือตนเอง และเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง คิดว่าตนเองมีคุณค่า และทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองขึ้น ความเชื่อมั่นในตนเองนั้นพัฒนาจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ของบุคคล ถือได้กระทำในสิ่งที่พอใจและได้รับผลสำเร็จในสิ่งนั้น (Garrison, 1965, p. 258)

การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองสามารถกระทำได้หลากหลายวิธี อาทิ วิธีการแนะแนว การจัดกิจกรรมต่าง ๆ การบำบัดทางจิต (psychotherapy) และวิธีการหนึ่งที่นิยมกันอย่างแพร่หลายในต่างประเทศ คือ การบำบัดด้วยหนังสือ หรือ วรรณกรรมบำบัด (bibliotherapy) โดยมีนักวิจัยได้ทำการศึกษาการใช้วรรณกรรมบำบัด ในกลุ่มผู้ที่ติดยาเสพติด เด็กและเยาวชนในสถานคุ้มครอง

ผู้ป่วยระหว่างพักฟื้นในโรงพยาบาล ตลอดจนนักเรียนที่มีปัญหา ผลการวิจัยพบว่า วรรณกรรมบำบัด สามารถจัดความคับข้องใจอันเนื่องมาจากความรู้สึกมีปมด้อย ความไม่ทัดเทียมกับผู้อื่น และยังเป็นการส่งเสริมสุขภาพจิตของผู้่านอีกด้วย (Hartley, 1961, p. 201) สำหรับในประเทศไทย ได้มีการศึกษา การใช้วรรณกรรมบำบัด กับเด็กพิการทางร่างกาย และ สุขภาพ พบว่า เด็กพิการที่ได้รับการบำบัด ด้วยวรรณกรรมบำบัด มีสุขภาพจิตดี และความเชื่อมั่นในตนเองสูง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้เสนอแนะว่า ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการใช้วรรณกรรมบำบัด ในกลุ่มบุคคลที่มีปัญหาประเภทอื่นด้วย เช่น ผู้ป่วยในระยะพักฟื้นในโรงพยาบาลเป็นเวลานาน ผู้ทุพพลภาพ เยาวชน และผู้ต้องขังในทัณฑสถานต่าง ๆ ผู้ศึกษาเสพติดที่อยู่ในระหว่างการเยียวยาบำบัด ตลอดจนผู้ที่มีร่างกายพิการทางด้านอื่น ๆ เช่น หูหนวก เป็นใบ้ เป็นต้น (กุลวนิดา ตุงคะเสริม, 2523, หน้า 49-56) นอกจากนี้ ยังได้มีการนำเอา วรรณกรรมบำบัด ไปใช้ในการเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง และความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ในสถานสงเคราะห์ เด็กหญิงบ้านราชวิถี (ราตรี รัตนพลล, 2530, หน้า 61-63) รวมทั้ง ได้มีการใช้วรรณกรรมบำบัดในการลดความวิตกกังวลและเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของเยาวชนที่มีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษ (ชไมพร เจริญสิน, 2525, หน้า 49-51)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำการบำบัดด้วยหนังสือ หรือ วรรณกรรมบำบัด มาใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งจากการวิจัยในด้านการสื่อสาร และการรับข้อมูลข่าวสารในชีวิตประจำวัน ของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพบว่า สื่อที่คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้ความสนใจเปิดรับมากที่สุด คือหนังสือพิมพ์ และโทรทัศน์ โดยเนื้อหาที่สนใจส่วนใหญ่ คือ ข่าวอาชญากรรม ข่าวสารบ้านเมือง การ์ตูน และบันเทิง (วราวรรณ คงคล้าย, 2538) นอกจากนี้ยังพบอีกว่า คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีการพึ่งพาสื่อต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการและความพึงพอใจของตนเอง ข้อจำกัดด้านการสื่อสาร ไม่มีส่วนทำให้การเลือกพึ่งพาสื่อของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินถูกจำกัดแต่อย่างใด การนำเสนอสื่อที่มีทั้งภาพและคำบรรยาย จะทำให้คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถทำความเข้าใจต่อเนื้อหาที่สื่อนำเสนอได้ง่ายขึ้น (พนิด เงามาม, 2541)

แสดงให้เห็นว่าการรับสื่อจากการอ่านหนังสือของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นวิธีทางหนึ่งที่จะสอดแทรกการเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้เข้าใจตนเองและสังคม สามารถค้นหาศักยภาพของตนเอง อันจะนำไปสู่การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองในที่สุด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการใช้วรรณกรรมบำบัด ที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สมมติฐานของการวิจัย

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับวรรณกรรมบำบัด มีความเชื่อมั่นในตนเองภายหลังการทดลอง สูงกว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ไม่ได้รับการใช้วรรณกรรมบำบัด
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับวรรณกรรมบำบัด มีความเชื่อมั่นในตนเองในระยะติดตามผล สูงกว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ไม่ได้รับการใช้วรรณกรรมบำบัด
4. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับวรรณกรรมบำบัด มีความเชื่อมั่นในตนเองภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
5. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับวรรณกรรมบำบัด มีความเชื่อมั่นในตนเองในระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนการทดลอง
6. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับวรรณกรรมบำบัด มีความเชื่อมั่นในตนเองในระยะติดตามผล และระยะหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงผลการใช้วรรณกรรมบำบัด ที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. ผลการศึกษานี้จะเป็นสารสนเทศต่อการให้คำปรึกษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีปัญหาด้านสุขภาพจิต และขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ได้เกิดการพัฒนาความคิดให้รู้จักตนเอง เข้าใจตนเอง สรรพหาและนับถือตนเอง คิดในทางบวก ตลอดจนเกิดความคิดในการพึ่งตนเองอยู่ในสภาวะปัจจุบัน และปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข
3. ช่วยให้ครู บิดามารดา ผู้ปกครอง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้เห็นความสำคัญของการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง ด้วยวิธีวรรณกรรมบำบัด อันจะเป็นผลในการสนับสนุนงบประมาณ และสรรหาหนังสือที่มีประโยชน์เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโอกาสต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้ เป็นการศึกษาเชิงทดลอง (experimental design) เพื่อศึกษาผลการใช้
วรรณกรรมบำบัด ที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
โดยมีขอบเขตการศึกษาดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ศึกษาใน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

2. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ศึกษาในระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2545 โดยให้ทำ
แบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง แล้วนำมาคะแนนเรียงลำดับ เลือกผู้ที่มีคะแนนความเชื่อมั่น
ในตนเองในลำดับจากท้ายสุดขึ้นไป จำนวน 12 คน สัมภาษณ์ความสมัครใจของผู้ร่วมทดลอง แล้ว
สุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) เพื่อจำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่ม
ควบคุม กลุ่มละ 6 คน

ตัวแปรของการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการทดลอง และระยะเวลาในการทดลอง ดังนี้

1.1 วิธีการทดลอง 2 วิธี ดังนี้

1.1.1 วรรณกรรมบำบัด

1.1.2 วิธีปกติ

1.2 ระยะเวลาในการทดลอง จำแนกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

1.2.1 ระยะก่อนการทดลอง

1.2.2 ระยะหลังการทดลอง

1.2.3 ระยะติดตามผล

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเอง

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ไม่ได้ทำการควบคุมสภาพการเรียนรู้ในห้องเรียน และนอกห้องเรียน
เนื่องจากไม่สามารถควบคุมได้

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความเชื่อมั่นในตนเอง (self-confidence) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลอันประกอบไปด้วย การรู้จักตนเอง เข้าใจตนเอง ศรัทธาในตนเอง นับถือตนเอง เชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง กล้าตัดสินใจ คิดในทางบวกและคิดในสิ่งที่เป็นไปได้ รู้จักฟังตนเอง พิจารณาในตนเอง อยู่กับสถานะปัจจุบัน และสามารถปรับตัวได้ทุกเมื่อโดยไม่รู้สึกว่ามีความบกพร่องทางร่างกาย ซึ่งความเชื่อมั่นในตนเองนี้ สามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบความเชื่อมั่นในตนเอง

2. วรรณกรรมบำบัด (bibliotherapy) หมายถึง การบำบัดด้วยหนังสือ หรือวรรณกรรม อันเป็นกระบวนการแก้ไขปัญหา การเสริมสร้างประสบการณ์ ความคิดและอารมณ์ ให้แก่ผู้รับการบำบัด ช่วยให้ผู้รับการบำบัดเกิดการหยั่งรู้ต่อตนเอง รับรู้ภาวะอารมณ์ ช่วยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสม และนำไปสู่หนทางแห่งการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในภาวะปัจจุบัน แล้วยังมีผลต่อการป้องกันการเกิดปัญหาในอนาคต อันจะก่อให้เกิดการพัฒนาการทางด้านส่วนตัวและสังคม โดยมีพื้นฐานอยู่ที่การอภิปรายบรรยายความรู้สึก และ ความคิดที่ได้จากการอ่านจากหนังสือ หรือวรรณกรรมที่เลือกสรรแล้วนั้นอย่างกว้างขวาง ภายหลังจากการอ่าน ทั้งนี้วรรณกรรมที่นำมาใช้ในการบำบัด เป็นวรรณกรรมที่มุ่งเน้นในการเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง หลากหลายประเภท ได้แก่ เรื่องสั้น บทความ จีวประวัติ นิทาน และนวนิยาย เป็นต้น

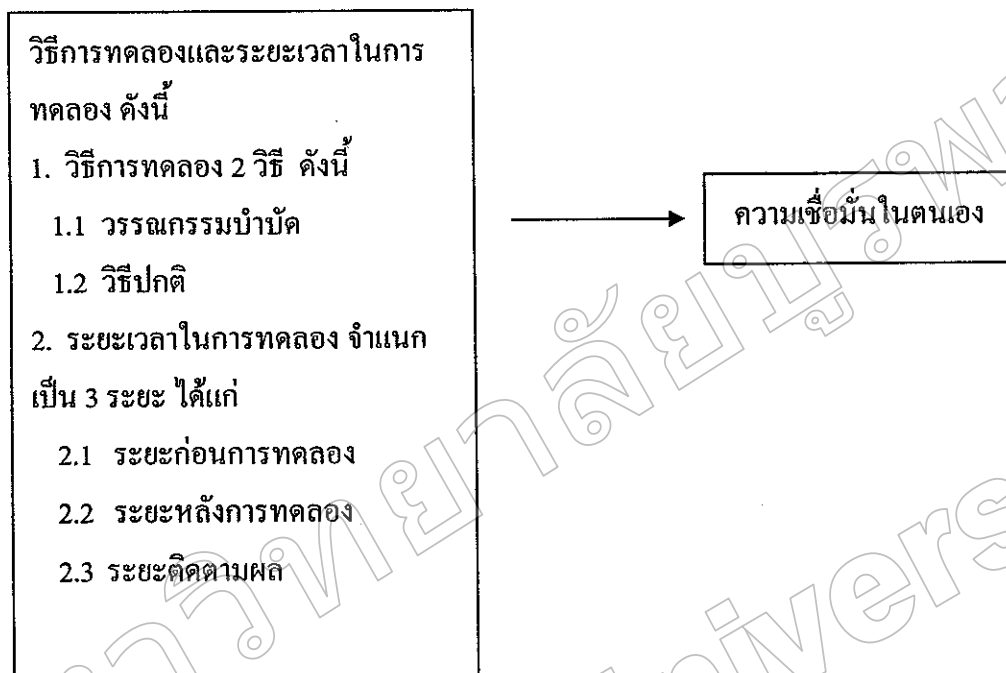
3. วิธีปกติ หมายถึง ให้เด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดำเนินกิจกรรมต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและการเรียนการสอนตามปกติ โดยไม่ได้ให้กิจกรรมใด ๆ นอกเหนือจากนั้น

4. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (the hearing impaired children) หมายถึง เด็กนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดชลบุรี ที่สูญเสียการได้ยิน ตั้งแต่ 70 เดซิเบล (ISO) ขึ้นไป ซึ่งต้องการบริการพิเศษทางการศึกษา แต่สามารถสื่อสารได้ด้วยภาษามือ และการเขียนสื่อความหมาย

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย